



## Arrest

nr. 35 512 van 8 december 2009  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 29 september 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 augustus 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. CLEREBAUT, die loco advocaat A. BILLIET verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 27 maart 2009 het Rijk binnen en diende op 30 maart 2009 een asielaanvraag in. Op 28 augustus 2009 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### **"A. Feitenrelaas**

*U verklaarde over de Pakistaanse nationaliteit te beschikken en afkomstig te zijn uit Karachi. Sinds 2006 zou u geregeld benaderd zijn door gangsters die geld van u eisten. Volgens uw burens zouden deze gangsters wel eens gelinkt kunnen zijn aan de "MQM" (Mohajir Quami Movement) of de "PPP" (Pakistan People's Party). Uit vrees zou u dit nooit aan de politie gemeld hebben. Rond augustus 2007*

*zouden de gangsters plots een groter bedrag van u geëist hebben. U zou dit niet hebben kunnen betalen waardoor ze u een tijdje later ontvoerden. Hierna zouden de gangsters 50.000 roepies losgeld van uw familie geëist hebben. Na twee dagen betaalde uw familie en kwam u vrij. U zou geslagen zijn tijdens uw ontvoering. U zou dit niet aan de autoriteiten gemeld hebben. Na een tijdje heropende u uw winkel, maar opnieuw eisten de gangsters geregeld geld van u. Rond december 2008 zou u uw winkel verkocht hebben, waarna u besloot om het land te verlaten. In maart 2009 zou u Pakistan verlaten hebben door gebruik te maken van uw eigen paspoort. U nam een vlucht uit Karachi via Istanbul naar België waar u op 27 maart 2009 aankwam. Op 30 maart 2009 diende u hier een asielaanvraag in. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een kopie van uw identiteitskaart voor. Na uw gehoor legde u een kopie van de eerste pagina van uw paspoort voor.*

### **B. Motivering**

*Er dient door het CGVS te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen. U verklaarde in Karachi problemen te kennen met gangsters. U beweerde dat de gangsters misschien tot de politieke partijen "MQM" of "PPP" behoorden. Zoals u zelf aangaf wist u dit niet zeker: u had dit enkel van uw burens gehoord en u weet niet waarop de burens zich hiervoor baseerden (gehoorverslag CGVS p. 4). Er bestaan dus geen concrete indicaties dat de gangsters gelinkt waren aan een politieke partij. Deze problemen had u bovendien kunnen melden bij de Pakistaanse autoriteiten, om aldus bescherming te bekomen. Daar u in het verleden nooit enige probleem kende met de Pakistaanse autoriteiten en daar u op het ogenblik dat u Pakistan verliet geen vrees voor vervolging door de Pakistaanse autoriteiten kende (u zou nooit gearresteerd zijn, noch zou er ooit een aanklacht tegen u bestaan hebben), stond niets u in de weg om deze gangsterpraktijken aan te geven bij uw autoriteiten. U zou hiertoe echter nooit enige stap genomen hebben, zelfs niet na uw ontvoering (gehoorverslag CGVS p. 5-6). U ging er immers bij voorbaat al van uit dat de Pakistaanse autoriteiten u niet zouden helpen. Daar u zich op geen enkel moment tot enige autoriteit wendde voor bescherming, gaat het hier enkel om een veronderstelling dat u niet geholpen zou worden. U kunt echter geen concrete elementen aanhalen waaruit dient te blijken dat de autoriteiten u daadwerkelijk hun bescherming zouden ontzeggen. Dit gebrek aan initiatief breekt de ernst en geloofwaardigheid van uw vrees af.*

*Bovendien dient erop gewezen te worden dat het hier om een uiterst lokaal probleem ging dat u had kunnen vermijden door elders in Pakistan te gaan wonen. U heeft deze optie blijkbaar zelfs niet overwogen (gehoorverslag CGVS p. 6, 7). Echter, nadat u uw winkel verkocht had en gewoon thuis bleef kende u blijkbaar, buiten dat iemand u op straat aansprak, geen enkel probleem meer (gehoorverslag CGVS p. 7). Het is dan ook redelijk om aan te nemen dat u zich elders in Pakistan had kunnen vestigen om zo uw lokaal probleem in Karachi te ontwijken. Het interne vluchtalternatief is dan ook op u van toepassing. Dat u een Mohajir zou zijn en moeilijk elders terecht kan doet hier geen afbreuk aan (gehoorverslag CGVS p. 5). Mohajirs zijn Pakistanen die na de "Partition" van India naar Pakistan verhuisden. De Mohajirs worden alsdusdanig niet vervolgd wegens hun behoren tot deze groep. Zo is voormalig president Musharraf bijvoorbeeld een Mohajir. U kende omwille van deze reden dan ook geen vrees voor vervolging volgens de Vluchtelingenconventie.*

*Tenslotte verwees u naar de algemene situatie in Pakistan waarbij u vreesde het slachtoffer te worden van een bomaanslag (gehoorverslag CGVS p. 6, 7). Er kan erkend worden dat in bepaalde delen van Pakistan een openlijk conflict bestaat tussen de Pakistaanse autoriteiten en opstandelingen. Deze gevechten zijn echter zeer lokaal (o.a. aan de grens met Afghanistan) en ze komen zeker niet overal in Pakistan voor, zoals blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd gevoegd. Daar er geen aanwijzingen bestaan waarom u het slachtoffer zou zijn van een gerichte bomaanslag, staat uw verklaring hiervoor angst te hebben u niet in de weg om uw leven elders in Pakistan, zoals in de miljoenensteden in Punjab, verder te zetten. Uw ingeroepen vrees voor de bomaanslagen is dan ook algemeen, vaag en ongegrond. U maakte derhalve niet aannemelijk dat u een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.*

*De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie inzake uw asielaanvraag in een positieve zin zouden kunnen ombuigen. Het gaat hier enkel om kopies van uw identiteitskaart en paspoort waardoor de authenticiteit niet gegarandeerd kan worden. Wat er ook van zij, deze kopies dienen hoogstens als bewijs van uw nationaliteit en identiteit, zaken die hier niet ter discussie staan. Verder dient te worden vermeld dat u van uw reisweg en gebruikte documenten geen enkel begin van bewijs voorlegt, evenmin als van uw vermeende problemen.*

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.*

#### 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

#### 3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker roept *“DE SCHENDING VAN ARTIKEL 48/2 en 48/3 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980”* in. Verzoeker citeert in het verzoekschrift *“artikel 48 / 3 van de wet van 15 december 1980”* alsook *“Artikel 1 van het verdrag van Genève,”* dat *“geeft de (...) definitie en voorwaarden van het begrip vluchteling”* en meent dat *“aan alle voorwaarden voorzien in artikel 48/3. namelijk een gegronde vrees voor vervolging, waarbij er een duidelijke band bestaat tussen de daden van vervolging en de grond van vervolging, voldaan is.”*

3.2. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker fotokopieën van zijn identiteitskaart en paspoort neerlegde, maar geen originele stukken. De Raad hecht echter principieel geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

3.3. Verzoeker verklaarde aanvankelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken geen identiteitsdocumenten te kunnen voorleggen omdat *“Mijn paspoort en I.K. bevinden zich bij mij thuis in Pakistan”* en wat zijn reisweg betreft *“Ik reisde met een vals groen paspoort waar mijn foto instond. Ik weet niet welke naam erin stond. De smokkelaar heeft het paspoort in België afgenomen.”* (Verslag DVZ, 1.04.2009, p.3). Bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker echter *“Ik kwam naar hier met eigen pp en agent nam het mee”* (gehoorverslag CGVS, 26.08.2009, p.3). Verzoeker verklaarde zijn origineel paspoort derhalve niet te kunnen neerleggen maar wel een kopie die *“Broer stuurde het per fax, ik had lang geleden kopie [genomen toen] ik paspoort liet maken in 2005”* (gehoorverslag CGVS, 26.08.2009, p.3). Verzoekers tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot zijn reisweg en reisdocumenten klemmen temeer aangezien verzoeker enkel de eerste pagina van zijn paspoort voorlegt, en de Belgische asielinstanties derhalve geen kennis kunnen nemen van verzoekers reisweg en voormalige internationale verblijven en reizen. Verzoeker adstrueert evenmin zijn reisweg aan de hand van andere reisbescheiden terwijl hij, aangezien hij met het vliegtuig naar Europa reisde, op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar hij in Europa is aangekomen. Verzoeker maakt bewust elke controle op zijn reisweg onmogelijk zodat zijn gehele geloofwaardigheid wordt aangetast. Verzoeker toont niet aan wanneer hij zijn land verliet en in Europa is aangekomen.

3.4. Verzoeker voert aan dat hij *“wees er tijdens zijn interview herhaaldelijk op dat de Pakistaanse politie in “New Karachi” in het algemeen, en in het stadsdeel “K9” waar hij en de zijnen woonden in het bijzonder, samenspande met de hierboven genoemde bendes die hem herhaaldelijk en op een steeds gewelddadiger manier geld afhandig maken”* en dat hij *“haalde in die optiek tijdens zijn interview het voorbeeld aan van een collega winkelluitbater die zich in een gelijkaardige situatie bevond als verzoeker, en die door de politie geslagen werd toen hij bij hen een klacht wilde neerleggen”* en *“met de dood bedreigd indien hij het zou wagen een tweede maal een klacht neer te leggen en/of naar een andere*

*officiële instantie te stappen.” Verzoeker argumenteert verder dat “De voormelde bendes, die verzoeker fysiek en moreel bedreigden gaven, zoals eerder aangetoond, te kennen dat zij gelinkt waren aan de politieke partijen PPP (“Pakistan People Party”) en MQM (“Mohaijr Quami Movement”) en verkondigden dat zij de facto het wettelijke gezag vertegenwoordigden in het stadsgedeelte waar verzoeker woonde. Deze bendes voelden zich hierin gesteund door de plaatselijke politieautoriteiten, die op zijn minst achter de schermen samenwerkten en samenspannen met deze bendes. Verzoeker weigerde zich lid te maken van de voormelde politieke partijen PPP (“Pakistan People Party”) en MQM (“Mohaijr Quami Movement”), ondanks herhaaldelijk aandringen van de voormelde bendes. Verzoeker moest dus een winkel uitbaten in een omgeving waar een machtsvacuüm heerste, althans waar de feitelijke macht uitgeoefend werd door georganiseerde bendes die hierin gesteund werden door de plaatselijke vertegenwoordiging van het openbare gezag. Verzoeker wenste zijn politieke en morele onafhankelijkheid niet prijs te geven door zich te linken aan deze brood- en beschermheren van bedenkelijk allooi.”*

3.4.1. Daar gelaten dat verzoeker op geen enkele manier zijn voorgehouden problemen aantoont, met name de afpersing van hoge sommen geld, zijn ontvoering en mishandeling, dient hoe dan ook te worden vastgesteld dat gelet op de ernst en zwaarwichtigheid van de gebeurtenissen, niet kan overtuigen dat verzoeker nooit enige poging heeft ondernomen om bescherming te verkrijgen van de Pakistaanse autoriteiten, zodat de verkoop van zijn winkel de enige uitweg was. De bewering in het verzoekschrift dat de gangsters zelf verkondigden dat zij gelinkt waren met politieke partijen is strijdig met verzoekers eerdere verklaringen dat hij dit van derden vernam *“mensen zeiden dat ze van mqm en ppp zijn”* en dat de *“gangsters hadden banden met politie”* (gehoorverslag CGVS, 26.08.2009, p.4). Dit is overigens merkwaardig aangezien verzoeker meermaals persoonlijk met deze groepen werd geconfronteerd, zelfs door hen ontvoerd en twee dagen vastgehouden werd. Evenmin wees verzoeker er ter verhoor op dat hij onder druk werd gezet om zich aan te sluiten bij de politieke partijen waarmee de gangsters verbonden waren. In zoverre er geloof gehecht kan worden aan verzoekers voorgehouden problemen met afpersers maakt verzoeker dan ook geenszins aannemelijk dat hij geen beroep kon doen op zijn nationale autoriteiten om zich tegen hen te beschermen. Verzoekers problemen waren niet enkel lokaal maar ook verbonden aan zijn winkel aangezien hij na de verkoop van zijn winkel, nog drie maanden ongemoeid *“In mijn eigen huis”* verbleef (gehoorverslag CGVS, 26.08.2009, p.7). Verzoekers ingeroepen vluchtmotieven waren aldus niet meer voorhanden na de verkoop van zijn winkel en op het moment van zijn vlucht en kunnen derhalve geenszins zijn rechtstreekse vluchtaanleiding uitmaken. Verzoekers bewering dat hij naar Europa diende te reizen is geheel buiten proportie met de ongestaafde beweringen.

3.5. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wijst er verder terecht op dat verzoeker evenmin aantoont dat er voor hem in Pakistan, voor zover nodig, quod non, geen intern vluchtalternatief voorhanden was. Verzoeker verklaarde in dit verband dat *“men zei me dat europa betere plek is om te wonen, hier krijg je respect, u weet hoe het is in pakistan, er zijn overal bomontploffingen (...) ik kwam hier om leven te redden, enkel mensen die rijk en machtig zijn mogen leven redden, maar normale mensen zoals ik niet, er was altijd een probleem.”* (gehoorverslag CGVS, 26.08.2009, p.4). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij internationale bescherming behoeft en zijn vlucht naar Europa lijkt gelet op voorgaande verklaringen eerder ingegeven door sociaal-economische en opportunistische motieven.

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

#### 4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker roept *“DE SCHENDING VAN ARTIKEL 48/2 en 48/4 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980”* in.

4.2. Verzoeker wijst op de algemene situatie in zijn land van herkomst en stelt *“dat het aantal gewelddadige aanslagen reeds sterk was toegenomen in de tribale zones en in sommige delen van de North-West Frontier Province, alsook in de grote steden van het land (Islamabad, Rawalpindi, Lahore, Karachi, Peshawar, Quetta, ...) telkens met een hoog aantal dodelijke slachtoffers als gevolg. Hieruit kan*

*worden afgeleid dat de situatie niet enkel voor expats en/of buitenlanders, maar evenzeer voor de plaatselijke bevolking bijzonder alarmerend is. Specifiek wat betreft de precaire situatie van verzoeker kan gewezen worden op het volgende citaat (stuk 4): Er is een verhoging in het aantal van ontvoeringen (van Pakistani en buitenlanders) die tot een dodelijke afloop kunnen leiden.”*

4.3. Aangezien verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet dient hij elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Op grond van de bepalingen van internationaal humanitair recht met name het tweede aanvullende protocol bij de Geneefse verdragen (Protocol II) van 12 augustus 1949 en gemeenschappelijk artikel 3 bij de Geneefse verdragen moet geconcludeerd worden dat sprake is van een binnenlands gewapend conflict indien georganiseerde gewapende groepen onder een verantwoordelijk bevel in staat zijn op het grondgebied van een land of een gedeelte daarvan militaire operaties uit te voeren jegens gewapende groepen met gelijkaardige karakteristieken of jegens de strijdkrachten van de autoriteiten van dat land. De gewapende confrontatie moet langdurig zijn en een minimumniveau aan intensiteit bereiken en de partijen in het conflict moeten een minimumniveau van organisatie bezitten. In het antwoorddocument van de Commissaris-generaal omtrent de veiligheidssituatie in Pakistan wordt bevestigd dat in de Swat regio de burgerbevolking zwaar getroffen wordt door het geweld maar wordt anderzijds benadrukt dat dit niet het geval is voor alle regio's van de provincies North West Frontier Province en Federally Admininstrated Tribal Areas. Immers niet alle gebieden zijn even zwaar getroffen *“Niet alle zones hebben immers met dezelfde problematiek of vormen van onveiligheid te maken”* (zie Cedoca Pakistan Veiligheidssituatie pak2009-001w p.12). Dat er in Pakistan bomaanslagen en ontvoeringen plaatsvinden kan de Raad er niet toe doen besluiten dat er sprake is van een gewapend conflict in het gehele land noch dat deze een intensiteit zouden hebben die beantwoordt aan de geciteerde Geneefse verdragen. Wat het reisadvies betreft van de FOD Buitenlandse Zaken dient te worden opgemerkt dat dergelijk reisadvies enkel betrekking heeft op reislustige westerlingen die naar Pakistan willen reizen en niet slaat op Pakistaanse staatsburgers. Verzoeker maakt dan ook geenszins aannemelijk dat er in Pakistan een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, §2, c) Vreemdelingenwet.

4.4. Verzoeker stelt dat *“niet alleen de algemene toestand in zijn geboorteland alarmerend is doch ook de persoonlijke situatie van verzoeker, dit omwille van de bedreiging uitgaande van de voormelde bendes die hem genoodzaakt hebben om have en goed noodgedwongen te verlaten.”*

4.4.1. Verzoeker beroept zich anderzijds voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde feiten als voor de vluchtelingenstatus. Zoals hoger aangegeven is verzoekers bewering dat hij diende te vluchten geheel buiten proportie met de ongestaafde beweringen en kunnen geen zwaarwegende gronden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade. Verzoeker toont niet aan dat zijn reismotieven ingegeven zijn door de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend en negen door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK.